NN 67/2018 (25.7.2018.), Presuda Upravnog suda u Splitu broj: 10 UsI-133/17-7 od 25. svibnja 2018.

UPRAVNI SUD U SPLITU

1388

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji tog suda Danijeli Čipčić Buzov, sucu pojedincu, te Matei Buljan, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Zorana Vlahovića, Split, Ruđera Boškovića 19, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupane po opunomoćenici Marini Ljubić Karanović (generalna punomoć pohranjena u Uredu predsjednika suda pod brojem 39 Su-517/15), radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon neposredne i javne rasprave zaključene 17. svibnja 2018. u prisutnosti tužitelja i opunomoćenice tuženika, 25. svibnja 2018.,

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/16-02/75, urbroj: 376-04-17-4 od 1. ožujka 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-08/16-02/75, urbroj: 376-04-17-4 od 1. ožujka 2017. odbačen je kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika Zorana Vlahovića, ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP – Hrvatskom poštom d.d., Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu.

U pravodobno podnesenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi da pobija zakonitost osporenog rješenja tuženika jer je isto doneseno uz povredu upravnog postupka, pogrešnog iznošenja činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da se u obrazloženju osporenog rješenja navodi kako se ne može pravno postupati prema zahtjevu tužitelja od 4. studenoga 2016., jer isti ne predstavlja prigovor iz članka 54. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU-a), koji se odnosi za slučajeve gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, zatim kad davatelj poštanske usluge nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke. Međutim, prigovor tužitelja od 4. studenoga 2016. se odnosio na dio izreke čl. 54. ZPU-a koji propisuje mogućnost davanja prigovora za slučaj kada davatelj poštanske usluge nije obavio poštansku uslugu u cijelosti. Jer poštanska usluga nije obavljena u cijelosti, ako djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati »Potvrdu o primitku« bez volje i suglasnosti korisnika takve poštanske usluge. Paradoksalna da je situacija da tuženik u obrazloženju osporenog rješenja navodi sljedeće: »Iz dostavljene dokumentacije priložene spisu je utvrđeno da nije korisnik podnio prigovor HP-u zbog cijene ili načina pružanja poštanske usluge nego zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u inozemstvo.« Jer, prema takvoj, pravnoj logici, neprofesionalna poštanska usluga ne znači ujedno i (loš) način pružanja poštanske usluge, te da je očigledno da tuženik na takav način pokušava krivo prikazati činjenično stanje ove pravne stvari. Osim toga tuženik navodi i sljedeće, citat: »Dodatno se napominje u skladu s odredbama čl. 32. ZPU-a korisnik poštanske usluge ima pravo i obvezu odabrati onu vrstu poštanske usluge koja odgovara njegovim potrebama.« Korisnik poštanske usluge, odnosno tužitelj je 24. kolovoza 2016. u poštanskom uredu na adresi Antuna Branka Šimića 32, Split odabrao uslugu slanja preporučene pošiljke s povratnicom u inozemstvo bez označavanja dodatne usluge »PLUS«, na što mu je djelatnik navedenog poštanskog ureda samovoljno i neovlašteno, bez tužiteljeve suglasnosti zaokružio dodatnu uslugu »PLUS«, što znači da je čl. 32. ZPU-a ipak prekršen. Međutim, prema navodima tuženika, prigovor tužitelja na takvo postupanje djelatnika poštanskog ureda ne predstavlja prigovor na način pružanja poštanske usluge, što da nije ništa drugo nego izlika kojom se tuženik želi izuzeti od rješavanja ove pravne stvari u kojoj je njegova nadležnost više nego očigledna. Tužitelj da nikad nije osporavao pravo djelatniku poštanskog ureda da predmetnu pismovnu pošiljku pošalje sukladno internim poštanskim propisima, ali to nikako ne znači da djelatnik poštanskog ureda ima pravo upisivati podatke na obrascu Hrvatske pošte (Potvrdi o primitku) bez volje i suglasnosti tužitelja (korisnika poštanske usluge), jer taj obrazac ispunjava isključivo korisnik poštanske usluge (tužitelj), dok ga djelatnik poštanskog ureda ima pravo samo elektronski obrađivati i protokolirati. Iz sadržaja tužbe proizlazi da tužitelj traži poništenje osporenog rješenja tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da je osporeno rješenje doneseno na temelju članka 41. stavka 2. ZUP-a, a u svezi članka 55. ZPU-a, u postupku rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga i davatelja poštanskih usluga HP – Hrvatske pošte d.d., u vezi s prigovorom zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu. U konkretnom slučaju, tužitelj da je pred tuženikom vodio spor s HP-om u vezi s prigovorom zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu. Tužitelj da je u zahtjevu za rješavanje spora s HP-om koji je podnio tuženiku naveo kako spor nastaje zbog stava Povjerenstva za rješavanje pritužbi potrošača pri HP-u da djelatnik poštanskog ureda HP-a ima pravo ispunjavati »Potvrdu o primitku« bez volje i suglasnosti korisnika poštanske usluge jer time krši čl. 32. st. 1. ZPU-a temeljem kojega korisnik ima pravo i obvezu odabrati onu koja odgovara njegovim potrebama. U tužbi tužitelj u bitnome osporava rješenje tuženika jer smatra kako je njegov prigovor u stvari slučaj kada davatelj poštanske usluge nije obavio poštansku uslugu u cijelosti, sukladno čl. 54. ZPU-a. Ističe kako poštanska usluga nije obavljena u cijelosti ako djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati potvrdu o primitku bez volje i suglasnosti korisnika usluge. U odnosu na navode tužitelja, tuženik ističe da se sporovi između korisnika i davatelja poštanskih usluga rješavaju na temelju odredaba ZPU-a, a tuženik po službenoj dužnosti pazi na dopuštenost podnesenog zahtjeva za rješavanje spora s davateljem poštanskih usluga. Zaštita korisnika poštanskih usluga i rješavanje prigovora korisnika poštanskih usluga uređeni su člancima 54. i 55. ZPU-a. Odredbama čl. 54. ZPU-a propisane su pravne osnove za pokretanje postupka rješavanja prigovora korisnika poštanskih usluga. Tako korisnik može pokrenuti postupak rješavanja prigovora zbog gubitka pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, kada usluga nije obavljena te zbog oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke. Tuženik sporove korisnika i davatelja poštanskih usluga rješava isključivo na temelju odredaba ZPU-a s obzirom da je tužitelj u skladu s odredbama ZPU-a nadležan za nadzor nad pružanjem poštanskih usluga, dok nadzor nad radnicima i profesionalnim ponašanjem radnika HP-a u dijelu odnosa s korisnicima usluga, nije uređeno ZPU-om niti je nadležnost tuženika. Tužitelj u tužbi da navodi da je prigovor podnesen jer je djelatnik HP-a popunjavao potvrdu o primitku bez njegove suglasnosti na što nema pravo pa stoga niti poštanska usluga nije obavljena u cijelosti. Upravo iz navedenoga nesporno proizlazi da se ne radi o pravnoj osnovi za pokretanje prigovora iz čl. 54. ZPU-a. Kako tuženik nije nadležan za prigovore vezane uz ponašanje radnika davatelja poštanskih usluga, tako tužiteljev zahtjev za rješavanje spora s davateljem poštanske usluge nije bio dopušten kako bi tuženik o njemu u bitnome odlučivao u postupku rješavanja spora iz čl. 55. ZPU-a. Dodatno iz tužbe da proizlazi kako se tužitelj slaže da se radi o neprofesionalnom ponašanju djelatnika HP-a, ali isto smatra lošim načinom pružanja usluge i na taj način se može provesti postupak rješavanja prigovora, iako niti to nije osnova za prigovor iz čl. 54. ZPU-a. Tužitelj na opisani način potpuno pogrešno shvaća osnove za prigovor iz čl. 54. ZPU-a s obzirom da je nesporno kako neprofesionalno ponašanje djelatnika HP-a nije prigovor iz čl. 54. ZPU-a, niti se radi o pružanju poštanske usluge, već o eventualnom neprofesionalnom ponašanju djelatnika u poštanskom uredu koje nije utjecalo na obavljanje ugovorene poštanske usluge, o čemu tuženik ne može odlučivati u postupcima rješavanja sporova korisnika i davatelja poštanskih usluga iz čl. 54. ZPU-a. Slijedom navedenog, tuženik u skladu s odredbama ZPU-a nije mogao drugačije odlučiti. Tuženik je u provedenom postupku izvršio sve odgovarajuće provjere kako bi utvrdio je li HP postupio u skladu s odredbama ZUP-a i ZPU-a. Osporenim rješenjem je odbacio nedopušteni zahtjev tužitelja jer se ne radi o prigovoru o kojem tužitelj može odlučivati sukladno svojoj nadležnosti iz ZPU-a. Dokumentacija priložena spisu bila je dovoljna da tuženik pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeni mjerodavni propis. Iz svega navedenog da je razvidna neosnovanost navoda tužitelja, osobito s obzirom da je suprotna strana dostavila dokaze iz kojih je razvidno postupanje pružatelja usluga u skladu s odredbama zakona.Tuženik da je poduzimao sve radnje kako bi se utvrdilo pravo stanje stvari radi donošenja pravilnog i zakonitog rješenja, poštujući pri tom načelo materijalne istine sukladno članku 8. ZUP-a. Na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, tuženik je na ispravan način primijenio odredbe ZPU-a, te donio rješenje u okviru svojih nadležnosti propisanih ZUP-om i ZPU-om. Slijedom navedenog, tuženik naglašava kako je u sporu korisnika i davatelja poštanskih usluga postupio na transparentan, objektivan i nediskriminirajući način, te da je osporeno rješenje zakonito i doneseno u okviru njegovih zakonskih nadležnosti,

Slijedom navedenog tuženik predlaže da Sud odbije tužbu kao neosnovanu.

U sporu je održana rasprava 17. svibnja 2018., a čime je strankama u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17; dalje ZUS) dana mogućnost da se izjasne o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora, a na kojoj je tužitelj naveo da u cijelosti ustraje u podnesenoj tužbi i razlozima iznijetih u istoj. Ujedno je istaknuo da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje izneseno u odgovoru na tužbu tuženika pa tako na drugoj stranici obrazloženja tuženik navodi sve odredbe čl. 54 Zakon o poštanskim uslugama, osim one odredbe koja se odnosi na ovu upravnu stvar, a to je nadležnost tuženika u slučajevima kada poštanska usluga nije obavljena u cijelosti. Naime, zakonodavac da pravi jasnu razliku između toga kada poštanska usluga nije obavljena (uopće) ili nije obavljena u cijelosti. Sljedeće, tuženik navodi da je on nadležan za pružanje poštanske usluge, ali da nije nadležan za rad djelatnika pošte, a tužitelj pita tuženika tko obavlja poštanske usluge, djelatnici pošte ili neki drugi djelatnici. Jednako tako tuženik navodi da je nadležan za pružanje poštanske usluge, a tužitelj pita tuženika što je to poštanska usluga za tuženika, kojim postupkom poštanska usluga započinje a kojim završava.